

ИЗНЕНАДА

Митко остана отрано сам с майка си, а тя много боледуваше. Затова преживяваха бедно. Той я жалеше, но не можеше да ѝ помогне.

През лятната ваканция майка му го изпрати на село при баба и дядо. Те имаха една козичка и няколко кокошчици. Все ще им помогне с нещо и поне няма да гладува.

Като пристигна, Митко разбра, че и те живеят бедно. Малките им пенсии едва сти-

гаха за лекарства. Много мисли и един ден каза на дядо си:

– Дядо, аз реших да си потърся работа.

– Малък си още, нямаш сили за физически труд – каза му той, а баба му едва не се разплака.

– Имам сили – решително отсече момчето и излезе.

Цял ден не се върна. Тревогата на старите хора беше голяма. Прибра се късно бодър и заяви:

– Намерих си работа. От утре започвам при градинаря. Уговорихме се, след като го уверих, че съм сериозно момче. Ще бера зеленчуци, ще ги подреждам за продажба и ще поливам.

– Свети Димитър да ти помага – каза баба му и се прекръсти пред иконата.

Митко още от първия ден показва, че е трудолюбиво и честно дете. Градинарят остана доволен от него. Като разбра, че не присвоява нито една стотинка, той му позволи дори да продава понякога зеленчуци.

Когато привечер се прибираше у дома, слагаше му домати, краставици, пипер. С това го възнаграждаваше, защото разбра, че не взема и едно доматице от набраното за себе си.

Бързо свикна Митко с новия труд. Един ден намисли нещо и много се зарадва в себе си. Той помоли баба си и дядо си да не казват на майка му, че работи, за да не се тревожи за него. Искаше да ѝ направи изненада.

Свърши лятото. Трябваше да се прибира в града за училище. Градинарят, като на заслужил работник, предложи да му плати. Митко го помоли да му осигури една кола дърва за зимата, да не мръзнат с майка си.

Един ден пред техния дом спря кола, пълна с готово нарязани дърва за печката. На следващия ден дойде друга, пълна със зеленчуци. Градинарят каза на майка му, че е много доволен от Митко и другото лято пак го кани на работа.

Майка му се разплака от радост. Като останаха сами, каза:

– Мило дете, ти не си починал това лято един ден. Виждам, че си отслабнал.

– Добре съм, мамо. През зимата ще си почиваме двамата на топличко. Имаме и зимнина. При това добрият градинар ми даде пари за учебници.

Дойде зимата и те останаха сами в топлата стая. Митко разказа на майка си как се трудел. Винаги с молитвичка започвал

работа и Бог му давал сили. Най-трудно било по обед, когато силно препича слънцето, но при мисълта, че ще направи изненада на майка си, не усещал умора.

Такава изненада може да направи само едно добро християнче, което много обича майка си.

